

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Petrem Nitkou ve věci

žalobce: C. V. B., narozen X
státní příslušník Vietnamské socialistické republiky
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Štěpánem Svátkem
sídlem Na Pankráci 820/45, 140 00 Praha

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1643/3, 140 21 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 2. 2024, č. j. MV-1858-6/SO-2024,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 21. 2. 2024, č. j. MV-1858-6/SO-2024, se ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 9 800 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Štěpána Svátka.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 4. 10. 2023, č. j. OAM-34177-55/ZM-2018 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Ministerstvo prvostupňovým rozhodnutím podle § 44a odst. 11 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném ke dni podání žádosti tj. 3. 9. 2018 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítlo žádost žalobce o prodloužení platnosti

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

zaměstnanecké karty, neboť byl dán důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty podle § 46e odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 1 písm. b) a § 37 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců.

Obsah podání účastníků řízení

2. Žalobce předně namítá, že se žalovaná neřídila závazným právním názorem vysloveným v rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 30. 11. 2021, č. j. 54 A 54/2019-44 ve smyslu ust. § 78 odst. 5 s. ř. s., když o žádosti žalobce o prodloužení zaměstnanecké karty bylo již jednou rozhodováno žalovanou, avšak její rozhodnutí bylo zrušeno uvedeným rozsudkem, který uvedl: *„[d]le soudu naopak zjištěné okolnosti svědčí spíše ve prospěch závěru, že nelegální výkon práce v tomto konkrétním případě závažnou překážku pobytu nepředstavuje. Žalobce pracoval jako zaměstnanec na pozici montážního dělníka, pro niž mu byla zaměstnanecká karta vydána. Stejně tak v souladu s ní pracoval v prostorech společnosti TRW-Carr na adrese v Hlavenci. Žalobce sice uzavřel pracovní smlouvu se společností VM solution [pozn. soudu VM solution CZ s.r.o., IČO 03594556 (nyní VM solution CZ s.r.o. v likvidaci; dále jen „VM solution“)], byť dle zaměstnanecké karty měl být zaměstnancem společnosti TRW-Carr [pozn. soudu TRW-Carr s.r.o., IČO 46349618 (nyní ZF Passive Safety Czech s.r.o.; dále jen „TRW-Carr“)], nicméně obě zmiňované společnosti spolu úzce spolupracovaly v rámci smlouvy o dílo, na jejímž základě zaměstnanci společnosti VM solution pracovali v prostorách společnosti TRW-Carr na zmíněné adrese. Žalobce tedy pracoval na místě a pozici odpovídající vydané zaměstnanecké kartě, ale pouze pod hlavičkou jiného (nesprávného) zaměstnavatele. Byť se formálně jednalo o nelegální práci, tak za zjištěného skutkového stavu, který vyplývá z obsahu správního spisu a který vzaly ministerstvo a žalovaná za základ svého rozhodování, se toto pochybení soudu zdaleka nejeví natolik závažné, že by dosahovalo intenzity podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Už vůbec pak nelze hovořit o zneužití pobytového oprávnění k výkonu nelegálního zaměstnání, jak jednání žalobce popsalo ministerstvo v prvostupňovém rozhodnutí. V tomto rozsahu je tedy žaloba důvodná.“* Žalovaná není dle žalobce oprávněna nahlížet na již jednou vyřešenou otázku, na kterou Krajský soud v Praze vyslovil názor, z opačného úhlu pohledu a odchýlit se tím od prezentovaných závěrů soudu.
3. Žalobce též namítá nezákonnost výroku napadeného rozhodnutí, neboť ust. § 44a odst. 11 zákona o pobytu cizinců, na které žalovaná odkazuje v podobě a znění neexistovalo.
4. Žalobce má dále za to, že žalovaná hodnotila dopady napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života podle § 174a zákona o pobytu cizinců jen paušálně. K posouzení přiměřenosti dopadů jsou správní orgány povinny zjišťovat stav soukromého a rodinného života cizince na území České republiky (dále jen „ČR“). Žalovaná ani ministerstvo tímto způsobem nepostupovaly, neboť si o jeho soukromém životě nic nezjistily, a proto ani nemohly posoudit případné dopady. Žalobce přitom již v odvolacím řízení poukazoval na délku pobytu v ČR současně se svým sociálním, materiálním a pracovním zázemím.
5. Žalovaná ve vyjádření k žalobě navrhuje její zamítnutí, neboť byly splněny veškeré podmínky pro zamítnutí žádosti, napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, bylo dostatečně a řádně odůvodněno a je v souladu s právními předpisy. Žalovaná neshledává v postupu správních orgánů žádné pochybení, přičemž po obsahové stránce argumentuje shodně jako v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Podstatný obsah správního spisu

6. Z obsahu správního spisu plyne, že žalobci byla vydána zaměstnanecká karta s platností od 17. 5. 2017 do 31. 10. 2018 k zaměstnavateli TRW-Carr na pracovní pozici montážní dělník mechanických zařízení s místem výkonu práce v Hlavenci.
7. Dne 3. 9. 2018 podal žalobce žádost o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty podle § 44a zákona o pobytu cizinců. V sekci požadované zaměstnání uvedl jako zaměstnavatele společnost CPS - Communication & Publishing Services, s.r.o., IČO 04460545, (nyní CPS - Communication & Publishing Services, s.r.o. v likvidaci; dále jen „CPS“), pracovní pozici montážní dělník mechanických zařízení a místo výkonu práce v Hlavenci. K žádosti přiložil mimo jiné pracovní smlouvu uzavřenou se společností CPS, dle níž měl nastoupit do zaměstnání dne 1. 8. 2018. Smlouva byla uzavřena na dobu určitou do dne 31. 10. 2020.
8. K dotazu ministerstva společnost VM solution v přípisě ze dne 15. 1. 2019 sdělila, že se žalobcem uzavřela dne 18. 5. 2017 pracovní smlouvu na dobu určitou do 17. 5. 2019 a že žalobce nastoupil do zaměstnání dne 18. 5. 2017. Žalobce byl jakožto zaměstnanec VM solution přidělen k výkonu práce u společnosti TRW-Carr. Pracovní poměr trval od 18. 5. 2017 do 31. 10. 2018, kdy byl ukončen dohodou.
9. Pražská správa sociálního zabezpečení (dále jen „PSSZ“) v přípisě ze dne 28. 11. 2018 sdělila, že jako zaměstnavatele žalobce registruje společnost VM solution pro období od 18. 5. 2017.
10. Krajská pobočka pro hlavní město Prahu Úřadu práce České republiky v přípisě ze dne 2. 1. 2019 sdělila, že u žalobce neeviduje rozhodnutí o povolení k zaměstnání ani jeho prodloužení. Krajská pobočka v Příbrami Úřadu práce České republiky v přípisě ze dne 3. 1. 2019 sdělila, že žalobci nebylo vydáno povolení k zaměstnání.
11. Součástí správního spisu je také kopie rámcové smlouvy o dílo ze dne 13. 4. 2017 uzavřená mezi TRW Carr jako objednatelem a VM solution jako zhotovitelem, podle níž bude zhotovitel pro objednatele vytvářet dílo spočívající v kompletaci komponentů pro automobilový průmysl. Dle čl. 3.4 smlouvy je zhotovitel povinen provádět službu především svými zaměstnanci. Dle čl. 4.4 smlouvy jsou místem plnění prostory v Hlavenci. V přiložené kopii dokumentu „Tabulka agendy Personalistika“ společnosti VM solution se seznamem jejích zaměstnanců, je mezi nimi uveden rovněž žalobce, přičemž jako datum vzniku pracovního poměru je uvedeno 18. 5. 2017.
12. Krajská pobočka pro hlavní město Prahu Úřadu práce České republiky v přípisě ze dne 8. 6. 2022 sdělila, že u žalobce neeviduje rozhodnutí o povolení k zaměstnání ani jeho prodloužení. Krajská pobočka v Příbrami Úřadu práce České republiky v přípisě ze dne 7. 6. 2022 sdělila, že u žalobce eviduje toliko zaměstnaneckou kartu zaměstnavatele ZF Passive Safety Czech s.r.o. s platností od 17. 5. 2017 do 31. 10. 2018 a žádost o změnu zaměstnavatele podle § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců.
13. Společnost ZF Passive Safety Czech s.r.o. v přípisě ze dne 19. 9. 2022 uvedla, že žalobce nebyl a není jejím zaměstnancem.
14. Výzvou ze dne 15. 2. 2023, č. j. OAM-34177-47/DP-2018, ministerstvo vyzvalo žalobce k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. Do spisového materiálu bylo žalobci umožněno nahlédnout dne 1. 3. 2021.
15. Žalovaná napadeným rozhodnutím zamítla odvolání žalobce a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. Konstatovala, že ministerstvo zjistilo dostatečně skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to na základě shromážděných listinných podkladů. Podle žalované bylo prokázáno, že žalobce v období od 18. 5. 2017 do 31. 10. 2018 vykonával závislou práci

u VM solution bez příslušného oprávnění, v důsledku čehož neplnil účel požadovaného pobytu. K tvrzení, že žalobce vykonával závislou činnost v souladu s vydanou zaměstnaneckou kartou, žalovaná uvedla, že ho zaměstnanecká karta opravňovala k výkonu zaměstnání u zaměstnavatele TRW-Carr, nikoliv u VM solution. Žalobce tedy neplnil a neplní účel, pro který mu byla zaměstnanecká karta vydána. Pokud jde o otázku přiměřenosti, žalovaná uvedla, že není povinností správních orgánů aktivně vyhledávat důkazy k prokázání takového zásahu, přičemž důvod, proč by mělo dojít k nepřiměřenému zásahu do práva žalobce na soukromý a rodinný život neshledala.

Posouzení žaloby soudem

16. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), osobou k tomu oprávněnou a obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Soud rozhodl ve věci samé bez nařízení jednání v souladu s § 76 odst. 1 s. ř. s., přičemž současně splněny též podmínky § 51 odst. 1 s. ř. s.
17. Podle § 44a odst. 11 zákona o pobytu cizinců ministerstvo platnost zaměstnanecké karty neprodlouží mimo jiné tehdy, je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty (§ 46e).
18. Podle § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost zaměstnanecké karty mimo jiné z důvodů uvedených v § 37.
19. Podle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec neplní na území účel, pro který bylo vízum uděleno.
20. Podle § 37 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec neplnil v době platnosti víza na území účel, pro který mu bylo vízum uděleno; to neplatí, pokud cizinec prokáže, že se jednalo o neplnění účelu ze závažných důvodů po přechodnou dobu.
21. Ve správním řízení bylo zjištěno, že žalobci byla udělena zaměstnanecká karta na období od 17. 5. 2017 do 31. 10. 2018 k výkonu zaměstnání u zaměstnavatele TRW-Carr, a to pro výkon pozice montážního dělníka mechanických zařízení s místem výkonu práce v Hlavenci. Žalobce přitom minimálně od 18. 5. 2017 do 31. 10. 2018 ohlášený druh práce na ohlášeném místě vykonával, avšak nikoliv pro ohlášeného zaměstnavatele TRW-Carr, nýbrž pro zaměstnavatele VM solution.
22. Takto zjištěný skutkový stav žalovaná v původním řízení posoudila jako podle § 56 odst. 2 písm. j) zákona o pobytu cizinců, podle kterého ministerstvo dlouhodobé vízum cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území. Tento závěr však nebyl přijat zdejším soudem, který předchozí rozhodnutí žalované rozsudek ze dne 30. 11. 2021, č. j. 54 A 54/2019-44, zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení, přičemž uvedl v odst. 26 následující: *„[d]le soudu naopak zjištěné okolnosti svědčí spíše ve prospěch závěru, že nelegální výkon práce v tomto konkrétním případě závažnou překážku pobytu nepředstavuje. Žalobce pracoval jako zaměstnanec na pozici montážního dělníka, pro níž mu byla zaměstnanecká karta vydána. Stejně tak v souladu s ní pracoval v prostorech společnosti TRW-Carr na adrese v Hlavenci. Žalobce sice uzavřel pracovní smlouvu se společností VM solution, byť dle zaměstnanecké karty měl být zaměstnancem společnosti TRW-Carr, nicméně obě zmiňované společnosti spolu úzce*

spolupracovaly v rámci smlouvy o dílo, na jejímž základě zaměstnanci společnosti VM solution pracovali v prostorách společnosti TRW-Carr na zmíněné adrese. Žalobce tedy pracoval na místě a pozici odpovídající vydané zaměstnanecké kartě, ale pouze pod hlavičkou jiného (nesprávného) zaměstnavatele. Byť se formálně jednalo o nelegální práci, tak za zjištěného skutkového stavu, který vyplývá z obsahu správního spisu a který vzaly ministerstvo a žalovaná za základ svého rozhodování, se toto pochybení soudu zdaleka nejeví natolik závažné, že by dosahovalo intenzity podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Už vůbec pak nelze hovořit o zneužití pobytového oprávnění k výkonu nelegálního zaměstnání, jak jednání žalobce popsalo ministerstvo v prvostupňovém rozhodnutí. V tomto rozsahu je tedy žaloba důvodná.“ a zavázal žalovanou následujícím způsobem: „[v] dalším řízení žalovaná s ohledem na konkrétní okolnosti případu znovu posoudí, zda jednání žalobce skutečně představuje závažnou překážku dalšího pobytu žalobce na území a prodloužení platnosti jeho zaměstnanecké karty.“

23. Pro vyřešení stěžejní žalobní námitky je potřebné posoudit to, zda žalovaná nevybočila z mantinelů závazného právního názoru zdejšího soudu. Soud konstatuje, že tato žalobní námitka je zcela důvodná, neboť jak bude vysvětleno níže, žalovaná zjevně nedocenila přesah právních závěrů zdejšího soudu a nepřipustně věc žalobce posoudila v rozporu se právním názorem zdejšího soudu.
24. Na tomto místě je potřebné zdůraznit, že co do zjištění skutkového stavu, nové správní řízení nepřineslo žádných významných změn. Napadené rozhodnutí je i nadále postaveno na skutkovém závěru, který je popsán v odst. 21 tohoto rozsudku, avšak je na něj aplikován odlišný důvod pro neprodloužení platnosti zaměstnanecké karty. V minulém řízení to byl důvod, pro který by nebylo ani možno zaměstnackou kartu (resp. vízum nad 90 dnů) a to tedy, že pobyt žalobce na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území [srov. § 37 odst. 2 písm. a) a 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců]. V dnes projednávané je oním důvodem pro neprodloužení důvod, že žalobce neplnil a neplní účel, pro který mu byla zaměstnanecká karta vydána. Napadené rozhodnutí přitom nijak nevysvětluje, jaké konkrétní povinnosti žalobce neplnil a neplní, když pouze dochází k velmi obecnému závěru, že v případě, že žalobce nenastoupil práci u zaměstnavatele TRW-Carr, nýbrž u zaměstnavatele VM solution, přičemž se fakticky jedná o zcela totožnou a obecnou argumentaci, kterou žalovaná prezentovala ve svém předchozím rozhodnutí. Zdejší soud však již ve svém minulém rozhodnutí jasně vyslovil závěr, že tuto skutečnost nelze hodnotit bez dalšího jako zneužití pobytového oprávnění k výkonu nelegálního zaměstnání, neboť žalobce pracoval na místě a pozici odpovídající vydané zaměstnanecké kartě, ale pouze pod hlavičkou jiného (nesprávného) zaměstnavatele, kdy obě zmiňované společnosti spolu úzce spolupracovaly v rámci smlouvy o dílo, na jejímž základě zaměstnanci společnosti VM solution pracovali v prostorách společnosti TRW-Carr. Soud i v dnes projednávané věci dospěl k zcela shodnému stanovisku, že popsáný skutkový stav nelze hodnotit jako neplnění povinnosti, pro které byla zaměstnanecká karta vydána, a to ze zcela stejných důvodů. Žalobce nefingoval své zaměstnání nebo nezneužil vydané zaměstnanecké karty k jiné nepovolené činnosti, nýbrž vykonával stejnou práci a na stejném místě tak, jak mu ukládala zaměstnanecká karta. Pouhým administrativním pochybením tak činil pod hlavičkou jiného zaměstnavatele, přičemž sama tato skutečnost nic nevypovídá o neplnění povinnosti plynoucích ze zaměstnanecké karty.
25. Zdejší soud ve svém minulém rozhodnutí požadoval zrušil rozhodnutí žalované pro nedostatek důvodů, když žalovaná dostatečně přesvědčivě nevysvětlila své důvody, které k rozhodnutí vedly, přičemž tato situace se jinak nezměnila ani v napadeném rozhodnutí, pročez bude sdílet shodný osud.

26. Další žalobní námitky jsou však nedůvodné. Pokud žalobce namítá, že žalovaná aplikovala neexistující právními úpravu, tak soud konstatuje, že tomu tak není. Žalovaný odkázala na relevantní právní úpravu a tu též citovala ve správném znění, tedy ke dni podání žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty. Ostatně námitka zůstala velmi obecná a neodkázala na znění, kterého se dovolává, protože soud nemůže tuto námitku hlouběji přezkoumat.
27. Žalobce dále namítl, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť se správní orgány dostatečně nezabývaly přiměřeností dopadů jejich rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. K tomu soud uvádí, že ministerstvo i žalovaná se touto otázkou explicitně zabývaly, přičemž vyšly primárně z evidencí veřejné správy a nezjistily, že by v případě žalobce existovaly takové okolnosti na základě, kterých by zamítnutí žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty mohlo být z hlediska dopadů do soukromého a rodinného života nepřiměřené. Není tedy pravdou, že by se správní orgány této otázky vůbec nevěnovaly. Žalobce navíc v průběhu správního řízení a ani v žalobě neuvedl žádná konkrétní tvrzení na základě, kterých by bylo možné dojít k opačnému závěru. Omezil se výhradně na obecná tvrzení. Je na místě připomenout, že v posuzované věci jde o řízení zahájené na žádost a v takovém případě nelze po správních orgánech požadovat, aby pouze z vlastní iniciativy vyhledávaly všechny relevantní důkazy, které by případně prokazovaly skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce. To platí i tehdy, pokud jde o tvrzenou nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života, jestliže cizinec takové skutečnosti neoznačí či nejsou součástí správního spisu nebo nejsou správním orgánům známy z jejich vlastní úřední činnosti. Podle § 174a odst. 1 věty druhé zákona o pobytu cizinců byl navíc žalobce povinen v rámci předcházejícího řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí. Bylo tedy primárně na žalobci, aby přesvědčivým způsobem tvrdil konkrétní okolnosti, z nichž by vyplývalo, že v jeho případě by nevyhovění žádosti bylo z hlediska zásahu do jeho soukromého a rodinného života nepřiměřené, a aby případně označil důkazy na podporu těchto tvrzení (srov. rozsudek NSS ze dne 20. 6. 2018, č. j. 3 Azs 133/2017-27). Žalobní námitka není důvodná.

IV. Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

28. S ohledem na shora uvedené závěry soud napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil jako nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a věc vrátil žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení žalovaná s ohledem na konkrétní okolnosti případu znovu posoudí, zda jednání žalobce skutečně představuje neplnění povinností plynoucích z jeho zaměstnanecké karty. Právním názorem vysloveným v tomto rozsudku jsou správní orgány v dalším řízení vázány (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
29. O náhradě nákladů řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Žalobci, který byl ve věci úspěšný, přiznal soud náhradu nákladů řízení v celkové výši 9 800 Kč. Tato částka se skládá ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a nákladů na zastoupení advokátem ve výši 6 800 Kč. Náklady zastoupení tvoří odměna advokáta za dva úkony právní služby ve výši 3 100 Kč (převzetí a příprava zastoupení a sepsání žaloby včetně návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě) podle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“) a dvě paušální náhrady hotových výdajů ve výši 600 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Jelikož současný zástupce žalobce, jenž oba shora uvedené úkony uskutečnil, není plátcem DPH, nenáleží žalobci náhrada této daně. Náhradu nákladů řízení

uložil soud žalované zaplatit žalobci ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 ve spojení s § 55 odst. 5 s. ř. s.) k rukám jeho zástupce (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 30. dubna 2024

Mgr. Petr Nítka, v. r.
samosoudce